

„Pazar, veszélyes,
sötétén ragyogó
ékkő ez a regény.”

– Leigh Bardugo,
a *Grisa-trilógia*
nagy sikerű szerzője

THE CRUEL PRINCE

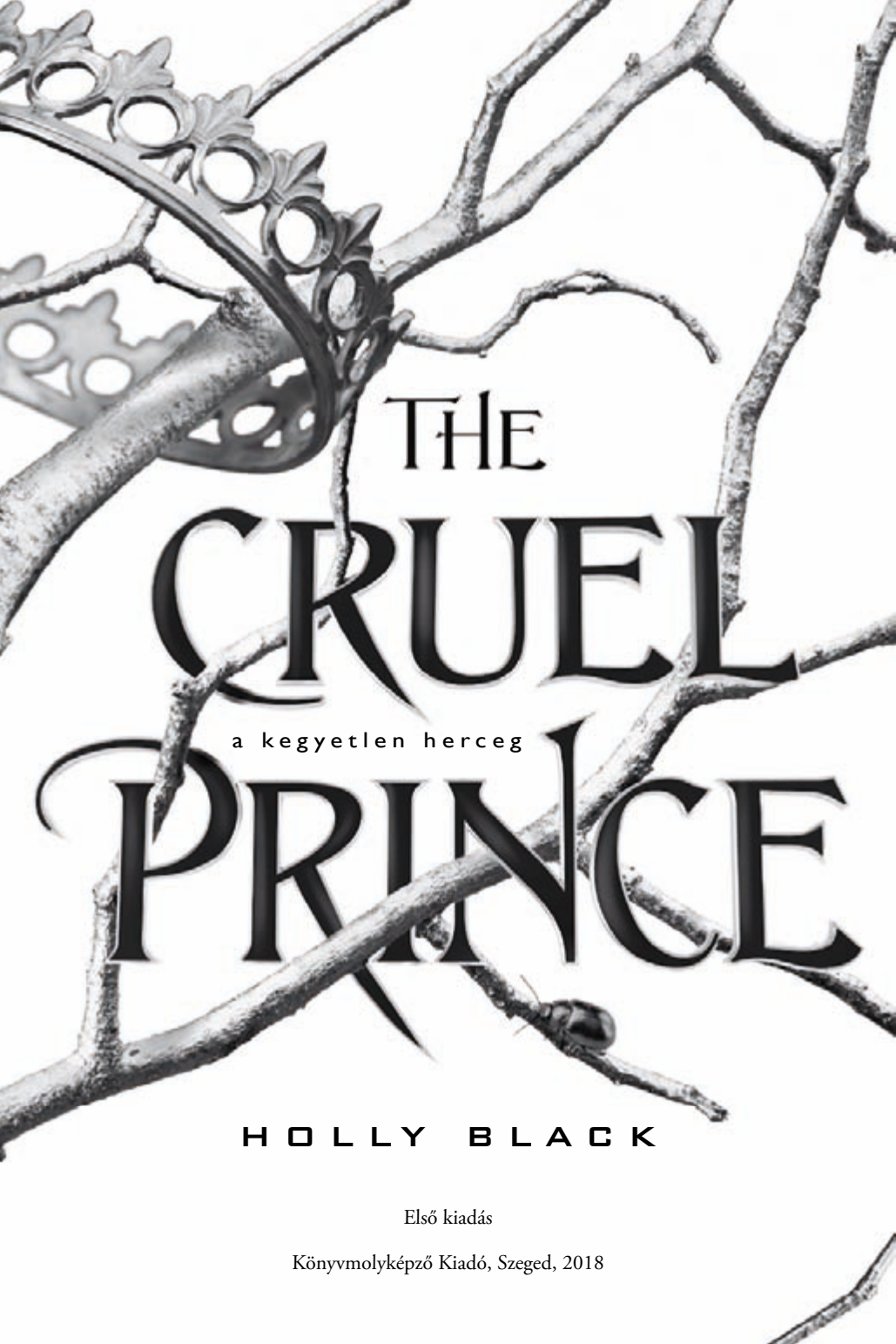
a kegyetlen herceg

Exkluzív kiadás
BÓNUSZ novellával!

fine
selection

H O L L Y B L A C K

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

THE
CRUEL
a kegyetlen herceg
PRINCE

HOLLY BLACK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

*Cassandra Clare-nek,
akit végre sikerült elcsalni Tündérföldére*

Csavaros-rengeteg

Elfhon-palota

Tündérialmás

INSMIRE

Alca-tó

Madoc erődje

ELFHON

vándorszigeteinek
térképe

Locke birtoka

INSMOOR

A Feledés Tornya

INSWEAL

Kietlen-kúria

Első könyv

*Kap, aki tündérgyerek,
Inget, ruhát eleget,
Ételt is meg tűzifát,
Teljesül, mit szíve vágy,
Cseng zsebében az arany,
Hétévesen násza van,
S tart, kit tündér ringatott,
Két szép pónit s tíz juhót,
Saját házában lakik:
gránitkő vagy téгла mind.
Kedvére futkos, fal cseresznyét:
Bár tündérgyerek lehetnék!*

– Robert Graves:

Bár tündérgyerek lehetnék
(N. Kiss Zsuzsa fordítása nyomán)

Egy álmos vasárnap délután hosszú sötét kabátos férfi tétovázott a fákkal szegélyezett utca egyik háza előtt. Nem állt közelben az autója, nem is taxival érkezett. Egyetlen szomszéd sem látta, ahogy végigsétál a járdán. Egyszerűen felbukkant, mintha az egyik árnyékból lépett volna elő.

A férfi az ajtóhoz ment, és felemelte az öklét, hogy bekopogjon.

Odabent Jude a nappali szőnyegén ült, és mikrózástól puhára ázott halrudacskákat evett, épp belemártotta az egyiket a ketchup-pacába. Az ikertestvére, Taryn a takaróját átölelve, a hüvelykujját gyümölcskoktélfoltos szájába dugva a kanapén szundikált. A kanapé másik végén a nővérük, Vivienne bámulta a tévét, hátborzongató, rés alakú pupillája a rajzfilmmacska elől menekülő rajzfilmeget követte. Felnevetett, amikor úgy tűnt, az egér macskaeledelként végzi.

Vivi más volt, mint egy átlagos nővér, ám a hétéves Jude és Taryn is mások voltak, olyanok, mint két tojás, ugyanaz a borzas, barna haj és szív alakú arc. Vivi szeme és hegyes fülének szőrpihéi Jude számára nem tűntek különösebbnek, mint az, hogy ő egy másik ember élő, lélegző tükörképe.

Jude néha észrevette, hogy a környékbeli gyerekek kerülik Vivit, és a szüleik halkán, aggódva beszélnek a nővéréről, de nem tartotta ezt lényegesnek. A felnőttek mindig aggódnak és sutognak.

Taryn ásított egyet és kinyújtózott, az arcát Vivi térdének nyomta.

Odakint hétágra sütött a nap, perzselte a kocsifeljárók aszfaltját. Fűnyírók berregtek, és gyerekek pancsoltak a hátsó kertben felállított medencékben. Az apjuk a melléképületben volt, a kovácsműhelyben. Az anyukája hamburgert csinált a konyhában. Semmi izgalom. Minden a legnagyobb rendben.

Amikor kopogtak, Jude felugrott, hogy ajtót nyisson. Azt remélte, az egyik lány az az utca másik oldaláról, és videojátékozni vagy vacsora utáni úszkálásra hívja.

A magas férfi a lábtörlőjükön állt, onnan bámult le Jude-ra. Hőség tombolt, ő mégis barna ballonkabátot viselt. A cipőjét ezüsttel verték ki, hangosan csattant, amikor átlépett a küszöbön. Jude felnézett a férfi árnyékos arcába, és megborzongott.

– Anya! – kiabálta. – Anyaaaaaaaa! Jött valaki.

Az anyukája kijött a konyhából, nedves kezét a nadrágjába törölte. Amikor megpillantotta a férfit, elsápadt.

– Menj a szobádba! – parancsolt rá Jude-ra ijesztő hangon. – *Indulás!*

– Kinek a gyereke? – mutatott Jude-ra a férfi. Különös hangon beszélt. – A tiéd? Az övé?

– Senkié. – Az anyja egyetlen pillantást sem vetett Jude irányába.

– Senkinek sem a gyereke.

Ez nem volt igaz. Jude és Taryn pont úgy nézett ki, mint az apukájuk. Mindenki azt mondta. Jude tett néhány lépést a lépcső irányába, ám nem akart egyedül lenni a szobájában. *Vivi, gondolta. Vivi biztos tudja, ki ez a magas férfi. Vivi tudni fogja, mit tegyünk.*

Csak hogy Jude képtelen volt továbbmenni.

– Rengeteg lehetetlen dolgot láttam már – jelentette ki a férfi. – Láttam a makkot a tölgy előtt. A szikrát a láng előtt. De még sosem láttam halott nőt, aki élt. Sosem láttam semmiből született gyereket.

Az anyukája nem tudott mit felelni. Szinte remegett a feszültségtől. Jude szeretne volna megfogni és megszorítani a kezét, de nem merte.

– Nem hittem Balekinnek, amikor azt mondta, itt talállak – folytatta a férfi gyengédebb hangot megütve. – A halandó nő és a meg nem született gyermekének a csontjai a porig égett birtokon elegendő bizonyítéknak tűnt. Tudod te, milyen érzés arra hazatérni a csatából, hogy a feleséged halott, és az egyetlen örökösöd vele együtt odaveszett? Hogy az életed hamuvá égett?

Jude anyukája a fejét rázta, nem úgy, mint aki reagálni akar, inkább mintha igyekezne lerázni a szavakat.

A férfi az anyjuk felé lépett. Ő hátrált. Valami nem stimmel a magas férfi lábával. Darabosan mozgott, mintha fájt volna neki a járás. Különös fény játszott az előszobában, Jude látta az idegen bőrén a furcsa, zöldes árnyalatot, és az alsó fogai mintha túl nagyok lettek volna a szájához képest.

Pont olyan volt a szeme, mint Vivié.

– Nem lettem volna boldog melletted – szólalt meg az anyjuk. – Az én fajtám nem illik a te világodba.

A magas férfi egy hosszú pillanatig némán tanulmányozta őt.

– Esküt tettél – vitatkozott végül.

– Visszavontam – szegte fel az anyukájuk az állát.

A férfi tekintete Jude-ra vándorolt, az arca megkeményedett.

– Mennyit ér egy halandó feleség ígérete? Azt hiszem, erre a kérdésre tudom a választ.

Az anyjuk megfordult. Jude-ra pillantott, aki beszaladt a nappaliba. Taryn még mindig aludt. Ment a tévé. Vivienne felpillantott félig leeresztett szemhéja alól.

– Ki van itt? – kérdezte Vivi. – Vitatkozást hallottam.

– Egy ijesztő alak – válaszolta Jude. Kapkodta a levegőt, pedig csupán néhány lépést futott. A torkában dobogott a szíve. – Fel kell mennünk.

Nem érdekelte, hogy az anyukájuk csak *őt* küldte fel. Egyedül nem volt hajlandó menni. Vivi egy sóhaj kíséretében feltápáskodott a kanapéről, és megrázta Tarynt, hogy ébredjen. Jude ikertestvére álomittasan követte őket a folyosóra. Miközben a szőnyeggel bevont lépcsősor felé igyekeztek, Jude megpillantotta az udvarról belépő apukáját. A kezében fejszét tartott, tökéletes mását annak, amit egy izlandi múzeumban tanulmányozott. Nem számított különösnek az apjukat fejszével a kezében látni. A barátai és ő odáig voltak a régi fegyverekért, és rengeteget beszélgettek a „tárgyi kultúráról”, meg különféle fantasztikus pengéket tervezgettek. Az viszont fura volt, ahogy a fegyvert tartotta, mintha...

Az apja a magas férfi irányába lendítette a fejszét.

Soha, egyetlenegyszer sem emelt kezet sem Jude-ra, sem a nővéreire, még akkor sem, amikor nagyon rosszak voltak. A légynek sem ártott. Egyszerűen nem olyan típus volt.

És mégis. Most mégis.

A fejsze elsuhant a magas férfi mellett, megakadt az ajtófélfában.

Taryn különös, éles hangot hallatott, majd a szájára tapasztotta a tenyerét.

A magas férfi ívelt pengét kapott elő a bőrkabátja alól. *Kardot*, mint amilyen a mesekönyvekben van. Az apjuk épp ki akarta szabadítani a fejszét az ajtófélfából, amikor a férfi hasba szúrta a karddal, majd felfelé rántotta. Mintha ágak roppantak volna, majd állatias üvöltés harsant. Az apjuk az előszobaszőnyegre rogyott, arra, ami miatt az anyjuk mindig kiabált, ha összesarazták.

A szőnyeg vérvörössé vált.

Az anyukájuk sikított. Jude is sikított. Taryn és Vivi is sikított. A magas férfit leszámítva mindenki sikított.

– Gyere ide! – nézett a férfi egyenesen Vivire.

– T-te szörnyeteg! – kiabálta az anyukájuk a konyha felé húzódva.
– Megölted!

– Ne fuss előlem! – szólt rá a férfi. – Azok után, amit tettél, ne! Ha megint menekülőre fogod, esküszöm...

Az anyukájuk mégis futni kezdett. Már majdnem befordult a sarkon, amikor a fegyver a hátába mélyedt. A linóleumra zuhant, a karjával levert néhány mágneset a hűtőről.

A frissen kiontott vér nedves, forró, fémes illata ülte meg a levegőt. Épp olyan szaga volt, mint a dörzsiszivacsnak, amivel anya az odaszáradt maradékot sikálta a serpenyőből.

Jude a férfinak rontott, öklével a mellkasát csépelte, belerúgott a lábába. Nem félt. Nem tudta, érez-e egyáltalában bármit.

A férfi ügyet sem vetett Jude-ra.

Egy hosszú másodpercig csak állt ott, mintha el sem hinné, mit tett. Mintha azt kívánná, bár öt perccel visszaforgathatná az idő kerékét. Ezután fél térdre ereszkedett, és megragadta Jude vállát. Karját az oldalához szegezte, hogy Jude ne üthesse meg újra, de nem nézett rá.

Vivienne-t figyelte.

– Elragadtak tőlem – szólalt meg. – Azért jöttem, hogy visszavigyelek a valódi otthonodba, Elfhonba a domb alá. Elképesztő gazdagság vár rád. Ott végre a saját fajtáddal élhetsz.

– Nem – jelentette ki Vivi komoran, vékonyka hangján. – Nem megyek veled sehova.

– Az apád vagyok – jelentette ki a férfi érdes, ostorcsapásszerű hangon. – Az örökösöm vagy, a vérem, és engedelmeskedni fogsz, minden másban is.

Vivi nem mozdult, csak az állkapcsa feszült meg.

– Nem vagy az apja – üvöltötte Jude.

Még ha a szemük ugyanolyan is, akkor sem hiszi el ezt soha.

Az idegen erősebben szorította a vállát, mire Jude felnyüsztett, azonban továbbra is dacosan felszegte a fejét. Rengetegszer nyert már, amikor farkasszemét kellett nézni másokkal.

A férfi elkapta a tekintetét, Tarynt figyelte, aki térdre hullott, és zokogva rázta az anyukájukat, mintha fel akarná ébresztetni. Az anyjuk nem mozdult. Az anyukájuk és az apukájuk meghalt. Többé nem mozdulnak.

– Gyűlöllek! – jelentette ki Vivi hevesen, és Jude leírhatatlanul büszke volt rá. – Mindig is gyűlölni foglak. Erre megesküszöm.

A férfi rezzenéstelenül figyelte.

– Ettől függetlenül velem jössz. Készítsd fel ezeket a kis halandókat! Ne pakolj sok holmit! Sötétedés előtt útra kelünk.

Vivienne felszegte az állát.

– Hagyd békén őket! Vigyél engem, ha muszáj, de őket hagyd itt!

A férfi Vivire meredt, majd felhorkantott.

– Óvnád tőlem a húgaidat, mi? És mondd csak, akkor hova küldenéd őket?

Vivi nem válaszolt. Nem voltak nagyszülei, sem más rokonaik. Legalábbis nem tudtak róla.

Az idegen ismét Jude-ra pillantott, elengedte a vállát, és felegyenesedett.

– A feleségem ivadékai, így hát én felelek értük. Lehet, hogy kegyetlen vagyok, szörnyeteg és gyilkos, de a felelősséget komolyan veszem. Elsősülötként neked is komolyan kell vinned.

Évekkel később, amikor Jude felidézte a történeteket, nem emlékezett arra, hogy összepakoltak. A sokk teljesen kitörölte azokat az órákat. Vivi táskákat kerített, belerakta a kedvenc mesekönyveiket és játékaikat, valamint fényképeket, pizsamát, kabátot és pólókat.

Vagy Jude maga pakolta össze a saját holmiját. Nem emlékezett.

Elképzelése sem volt, hogyan csinálták, miközben a szülei holtteste vérbe fagyva hevert odalent. Nem tudta, milyen érzés volt, és az évek során egyszer sem sikerült felidéznie. A gyilkosság borzalma idővel enyhült. Elmosódtak az emlékei arról a napról.

A ház előtt fekete ló legelészett a gyepen. Hatalmas, kedves szeme volt. Jude legszívesebben átkarolta volna, hogy az arcát a selymes sörényhez préselje. Ám mielőtt megtehetné volna, a férfi feldobta őt és Tarynt a nyeregbe, mintha csomagok lettek volna, nem pedig gyerekek. Vivit maga mögé ültette.

– Kapaszkodjatok! – figyelmeztette őket.

Jude és a testvérei egészen Tündérföldéig zokogtak.

Tündérföldén nincs sem halrudacska, sem ketchup, sem tévé.

Egy párnán ücsörgök, miközben a kobold befonja a hajamat, hogy ne lógjon az arcomba. Az ujjai hosszúak, a körmei élesek. Összerezzenek. Fekete szeme találkozik az enyémmel az öltözőasztalom karmos lábú tükrében.

– Még négy éjszaka van a tornáig – jegyzi meg.

Toprongynak hívják, szolgáló Madoc házában, kénytelen addig itt maradni, amíg le nem dolgozza a tartozását. Gyerekkorom óta gondoskodik rólam. Ő kent csípős tündérkenőcsöt a szememre, hogy Igazi Látásom legyen, és átlássak a legtöbb káprázaton; ő sikálta le a sarat a csizmámról; és ő akasztott szárított berkenyebogyóból készült láncot a nyakamba, hogy ellenállhassak a bűbájoknak. Megtörölte nedves orrát, és figyelmeztetett, hogy kifordítva hordjam a zoknimat, úgy sosem tévedek el az erdőben.

– Nem számít, mennyire várod, attól nem kel és nem nyugszik gyorsabban a hold. Igyekezz most azáltal öregbíteni a ház hírnevét, hogy a lehető legcsinosabban festesz.

Felsőhajtók.

Toprongy sosem tűrte el a hisztimet.

– Igazi megtiszteltetés, hogy a nagykirály udvarában táncolhatsz a domb belsejében – jelenti ki.

A szolgálok folyamatosan azt szajkózzák, milyen szerencsés vagyok, én, egy hűtlen feleség balkézről született lánya, akinek az ereiben egyetlen csepp tündérvér sem csordogál, mégis tündérgyerekként kezelik. Taryn is nagyjából ugyanezt hallgatja.

Megtiszteltetés, hogy ugyanolyan nevelésben részesülhettek, mint a nemesek gyerekei. Rémisztő megtiszteltetés, és sosem leszek rá érdemes. Ez utóbbiról nehéz is lenne elfelejtkezni, tekintve, hogy folyamatosan emlékeztetnek rá.

– Igen – felelem végül, mert tudom, hogy Toprongy kedveskedni próbál. – Nagyszerű.

A tündérek képtelenek hazudni, úgyhogy csupán a szavakra figyelnek, a hanglejtésre nem, főleg akkor nem, ha sosem éltek emberek között. Toprongy helyeslően bólint, a szeme akár két nedves, tintafekete gyöngy, sem pupillája, sem írisze.

– Talán valaki megkéri a kezéd, és onnantól végérvényesen a nagykirályi udvarhoz tartozol majd.

– Inkább kiharcolnám a helyemet – jegyzem meg.

A kobold hajtűvel a kezében megdermed, valószínűleg azon tanakodik, megszúrjon-e vele.

– Ne butáskodj már! – pirít rám.

Nincs értelme vitatkozni, ahogy nincsen értelme emlékeztetni anyám tragikus véget ért házasságára sem. Egy halandó csupán kétféleképpen válhat bejáratossá a királyi udvarba: vagy beházasodik, vagy nagyon ért valamihez, például a kohászathoz, a lantjátékhoz,

ilyesmihez. Engem az első opció nem érdekel, így hát marad a remény, hogy elég tehetséges vagyok a másodikhoz.

Végül elkészül a frizurám, a szövevényes fonatoktól úgy festek, mintha szarvaim nőttek volna. Ezután zafír bársonyruhába bújok. Sem a hajam, sem az öltözékem nem leplezi, hogy egyszerű halandó vagyok.

– Három csomót is kötöttem, hogy szerencsét hozzon – biztat a kis kobold kedvesen.

Toprongy az ajtó felé igyekszik, én pedig sóhajtvá feltápászkodom az öltözőasztalomtól, és arccal előre a szőttessel borított ágyamra vetem magam. Hozzászoktam, hogy kiszolgálják. Koboldok, házimanók, goblinok, aprónép. Fátyolvékony szárnyak, zöld körmek, szarvak, agyarak. Tíz éve élek Tündérföldén. Már nem találok szokatlannak. Errefelé én vagyok szokatlan a tompa ujjaimmal, a kerek fülemmel és a kérészéletemmel.

Tíz év sok idő egy halandó számára.

Madoc elrabolt bennünket a halandók világából, és idehozott a birtokára, a Csodák Szigetére, Insmire-re, ahol Elfhon nagykirálya is székel. Itt nevelt fel bennünket – engem, Vivienne-t és Tarynt – becsületből. Bár Taryn és én anya árulását jelképezzük, Tündérfölde szokásai szerint az ő felesége gyerekei, így az ő gondja vagyunk.

A nagykirály hadvezéréként Madoc gyakran időzik máshol, az uralkodóért harcol. Ettől függetlenül soha nem szenvedtünk hiányt semmiben. Puha pitypangfejjel tömött matracon aludtunk. Madoc személyesen tanított bennünket rövid karddal, törrel, szablyával és az öklünkkel harcolni. Együtt malmoztunk, kelta sakkoztunk és „kinn a farkas, benn a bárány”-t játszottunk a kandalló előtt. Hagyta, hogy a térdén üljünk, a tányérjából együnk.

Számtalan éjszakán aludtam el dörmögő hangjára. Hadászati könyvekből olvasott fel. És hiába, amit tett, hiába a múlt, megszerettem. Tényleg szeretem.

Csak nem kellemes ez a szeretet.

– Menő fonat – ront be Taryn a szobámba.

Vörös bársonyruhát visel. A haját kibontva viseli, hosszú gesztenyebarna csigákban omlik alá, úgy száll mögötte, mint egy köpeny, csak itt-ott csillan egy-egy ezüstös fonat. Lehuppan mellém az ágyra, széttúrja megfakult plüssállataim apró halmát. Csupán egy kolám, egy kígyóm és egy fekete macskám van. Hétévesen mindet imádtam. Képtelen vagyok kihajítani őket, ezek a kincseim.

Felülök, és kritikus pillantást vetek magamra a tükörben.

– Tetszik.

– Az az érzésem, hogy jó buli lesz a ma este – jelenti ki Taryn, amivel kissé meghökkent.

– Jó buli?

Elképzelem, ahogy a szokásos helyünkön ácsorogva, felvont szemöldökkel szemlélem a tömeget, és közben azon agyalok, vajon elég jól szerepelek-e majd a tornán, és lenyűgözöm-e annyira a királyi családot, hogy lovaggá üssenek. Rosszul vagyok, ha csak rágondolok, mégis folyton ez jár az eszemben. Hüvelykujjammal végigsimítok kissé csonka gyűrűsujjam tetején; mindig így teszek, ha ideges vagyok.

– Bizony – bök oldalba Taryn.

– Hé! Au! – Elhúzódom tőle. – Egész pontosan hogy gondoltad?

Általában meghúzzuk magunkat az udvarban. Nem egy érdekesítő dolognak voltunk már szemtanúi, de mindig csak a távolból.

– Mi az, hogy hogyan gondoltam? – emeli magasba a tenyerét Taryn. – Mit nem értesz azon, hogy jó buli lesz?

Kissé idegesen felnevetek.

– Te sem tudod, mi? Na, jó. Menjünk, derítsük ki, mennyire jók a megérzéseid!

Ahogy idősödünk, változnak a dolgok. Mi magunk változunk. És amilyen lelkes vagyok ezzel kapcsolatban, annyira rettegek is.

Taryn felpattan az ágyról, és felém nyújtja a karját, mintha ő lenne a báli kísérőm. Hagyom, hogy kikísérjen a szobámból. Ösztönösen kitapintom a késemet, meg akarok bizonyosodni róla, hogy még mindig ott van.

Madoc háza belülről csupa fehér gipsz és hatalmas, durván faragott fagerenda. Az ablaküvegek szürkék, mintha megtapadt volna rajtuk a füst, furcsán szűrik meg a fényt. Tarynnel leereszkedünk a csigalépcsőn, és megpillantom az egyik kis erkélyfülkében megbúvó Vivit. Homlokát ráncolva egy halandók világából elcsent képregényt olvas.

Vivi rám vigyorg. Farmerben és fodros blúzban van, szemmel láthatóan nem szándékozik velünk tartani a mulatságba. Mivel Madoc vér szerinti lánya, nem érzi úgy, hogy bizonyítania kell neki. Azt csinál, amit akar. Ő bezzeg olvashat kapoccsal összefűzött képregényeket ragasztott magazinok helyett, mit számít, ha megszúrja vele az ujját!

– Hova, hova? – kérdezi halkán az árnyékból, megijesztve Tarynt. Pontosan tudja, hova megyünk.

Amikor megérkeztünk, mindhárman összebújtunk Vivi hatalmas ágyában, és felidéztük, mire emlékszünk az otthonunkról. Anya odakozmált főztjét és apa pattogatott kukoricáját emlegettük. A szomszédaink nevét, a házunkban terjengő illatot, hogy milyen volt iskolába járni, ünnepelni, milyen íze volt a születési tortánk cukormázának. Megbeszéltük, ki milyen műsort nézett a tévében,

végigvettük a történeteket, hangosan elismételtük a párbeszédet. Egészen addig csináltuk ezt, amíg az emlékeink letisztulttá és hamissá nem váltak.

Mostanában már nem bújunk össze és nem nosztalgiazunk. Az összes újabb emlékünkhöz ide fűz bennünket, és Vivit ezek nem igazán érdeklik.

Megfogadta, hogy gyűlölni fogja Madocot, és tartotta magát a fogadalmához. Amikor épp nem a múlton gondolkozott, elviselhetetlenné vált. Tört-zúzott. Sikított, dühöngött, belénk csípett, ha jól éreztük magunkat. Végül felhagyott mindezzel, de szerintem egy kicsit utál bennünket, amiért hozzászoktunk az új életünkhöz. Amiért igyekszünk kiaknázni a lehetőségeinket. Amiért új otthonra leltünk itt.

– Gyere te is! – vetem fel. – Taryn furán viselkedik.

Vivi elgondolkozva az ikertestvéremre pillant, majd a fejét rázza.

– Más dolgom van.

Lehet, hogy átszökik a halandók világába, és ott tölti az estét, de az is megeshet, hogy az erkélyfülkében ücsörög majd, és olvas.

Bármit választ is, ha az apjának nem tetszik, Vivi örömét leli benne.

Madoc az előszobában vár bennünket második feleségével, Orianával. A ház úrnőjének bőre a fölözött tej kékes színében játszik, haja, mint a frissen hullott hó. Gyönyörű, de hátborzongató látványt nyújt, olyan, mint egy szellem. Ma este zöldbe és aranyba öltözött, mohaszín ruháját cirádás, ragyogó gallér díszíti, kiemeli az ajka rózsaszínjét, a fülét és a szemét. Madoc is zöld ruhát visel, az erdő mélyének színében pompázik. Az oldalán lógó kard nem díszítőelem.

Odakint, a kétszárnyú ajtón túl házimanó várakozik, kezében öt tarka tündérparipa ezüstkantárja. A lovak sörényét bonyolult és minden bizonnyal varázserővel bíró csomókba fonták. Eszembe jutnak

a saját fonataim, és azon gondolkozom, mennyire hasonlít a kettő egymáshoz.

– Mindketten csinosak vagytok – dicsér meg bennünket Madoc, és a hangjában csendülő melegség ritka bókka változtatja a szavakat. Tekintete a lépcsőre siklik. – Hol késik a nővéretek?

– Nem tudom, hol van Vivi – hazudom. Olyan könnyű erre felé hazudni. Egész nap lódíthatok, és senki sem jön rá. – Biztos elfelejtette az estélyt.

Madoc arcára csalódottság ül ki, de nem tűnik meglepettnek. Kimegy az udvarra, hogy odaszóljon valamit a kantárt tartó házimanónak. A közelben ott van az egyik kémje is, egy ráncos paszternákorru teremtmény, a háta magasabban van, mint a feje. Üzenetet csúsztat a gazdája kezébe, majd meglepő fürgeséggel eliszkol.

Oriana alaposan szemügyre vesz bennünket, mintha arra számítna, hogy valami hibádzik.

– Legyetek óvatosak ma este! – figyelmeztet. – Ígérjétek meg, hogy egyikőtök sem eszik, iszik vagy táncol!

– Nem ez az első látogatásunk az udvarban – emlékeztetem.

Ilyen csodás kitérő válaszokat csak Tündérföldén hall az ember.

– Lehet, hogy azt hiszitek, a só megvéd, de figyelmetlen gyerekek vagytok. Jobb, ha nem fogyasztotok semmit. Ráadásul ti, halandók a sírba táncoljátok magatokat, ha mi nem akadályozzuk meg.

Lesütöm a szemem, nem felelek.

Mi, gyerekek, nem vagyunk figyelmetlenek.

Madoc hét éve vette feleségül, és Oriana nem sokkal később gyermekkel ajándékozta meg, egy Oak nevű, beteges fiúcskával, akinek aprócska, imádnivaló szarvak nőtték a homlokára. Mindig is egyértelmű volt, hogy Oriana csupán Madoc miatt tűr meg bennünket Tarynnel. Úgy tekint ránk, mint a férje kedvenc kopóira, szerinte

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

neveletlenek vagyunk, és bármelyik pillanatban a gazdánk ellen fordulhatunk.

Oak testvérként szeret bennünket, és Orianát ez zavarja, pedig soha, egyetlen ujjal sem nyúlnék hozzá.

– Madoc védelme alatt álltok, és ő a nagykirály bizalmasa – folytatja Oriana. – Nem hagyom, hogy a balgaságotokkal kellemetlen helyzetbe hozzátok őt!

Miután befejezte kis beszédét, a lovak felé indul. Egyikük prüsszöl, és dobbant a patájával.

Tarynnel egymásra nézünk, majd követjük. Madoc már felült a legnagyobb tündérparipára. Lenyűgöző teremtés, bár az egyik szemem alatt seb húzódik. Az orrlyuka türelmetlenül kitágul. Nyugtalanul dobálja a sörényét.

Felpattanok egy halványzöld, éles fogú és posványos szagot árasztó lóra. Taryn is választ magának hátast, majd az oldalába vájja a sarkát. Mintha puskából lőtték volna ki, én pedig követem, egyenesen a sötét éjszakába.